käemehheks läinud; ta tootas minno wöl-
lad maksta, ja kui ta ei joudnud omma too-
tust tassuda, siis tedda widi señna wangi-ho-
nesse, mis kohhe siin meie körwas on. Woö-
ras astus kermeste monne lam̃mo señna wan-
gi-hone pole; agga ta kallas jälle rutto tagga-
si ja ülles wannale: Eks siis teie üllemeelne
poeg, kes peälik on, eks se teile ühtegi läkkita-
nud; et teie olleksite woinud omma ellole höl-
po sada? Wanna teggi wasto: Oh Herra!
temma ei olle üllemeelne; töe polest, ta ei
olle seluggune; Jummal önnistago se hea
laps! Ta on mulle rahha läkkitanud, hopis
ennam kui mulle tarwis läks. Agga minna
ei olle sedda targaste prukinud. Ma heit-
sin käemehheks ühhe Herra eest, kellele minna
kümnittuks ollin; se olli minno rahha ka-u-
tes, ja peälegi keik minno mu warrandus
sai seddawisi otsa. — Nüüd aias üks noor
mees Pead ollast sadik läbbi wangi-hone ak-
na trellide wälja ja hüdis: Issa! issa! kui
min-

minno wend Willem alles ellab, siis temma
on sesamma siin. — Woöras hakkas kaen-
laga wanna mehhe ümber, wessi wolas temma
silmist, ja ta kissendas: Jah! minna ollen
teie poeg Willem; jah ollen! Issa olli nago
ennesest ärra, ja ei teädnud mitte, mis tem-
male juhtus. Eñne kui ta weel poia armo
wasto joudis, kargas üks wannalane naes-
te rahwas pissokesse, alwa maia seest wälja
ja hüdis: Kus on minno poeg? Kus on min-
no armas Willem? Willem andis issast lah-
ti ja heitis emma kaenlasse.

Meie näggime toa aknast keik mis seäl sün-
dis ja meie keikide meel läks nisamma halle-
daks, kui nendegi meel, kes teine teist seäl
ueste tunda said. Üks ohkas, teine laksutas
kässi, kolmas teggi suurt heält, ja wimaks
jooksime keik wälja ulitsa peäle. Señni olli
Peälik omma wannemattega nende maiasse
läinud, ja keik allewi rahwas ollid señna kok-
ko langenud ja seisid tungil ukse ees. Üks
)(mei-

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1803, lk. 17